

Arrest

**nr. 351 292 van 6 augustus 2026
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat A. BOURGEOIS
Rue Raymond Museu 19
5002 NAMUR**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 23 juli 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. BOURGEOIS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 24 april 2025 wordt het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.2 Op 6 oktober 2025 huwt verzoekende partij en dient zij opnieuw een aanvraag in voor het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger. Dit verblijf van meer dan drie maanden wordt haar echter opnieuw geweigerd op 5 juni 2026 ditmaal zonder een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3 Op 19 juni 2026 wordt verzoekende partij onderschept wanneer zij hinder veroorzaakt in een eetgelegenheden te Sint-Gillis en waarbij zij geen agressie schuwt, ook niet tegen de ordehandhavers.

1.4 Op dezelfde dag wordt verzoekende partij staande gehouden wegens feiten van intrafamiliaal geweld op haar echtgenote. Feiten waarvoor zij op 20 juni 2026 ook daadwerkelijk wordt aangehouden.

1.5 Op 8 juli 2026 wordt verzoekende partij gehoord door een terugkeerbegeleider.

1.6 Op 17 juli 2026 wordt er ten aanzien van verzoekende partij besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). De kennisgeving gebeurt op 23 juli 2026. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer(1):

Naam: T.

Voornaam: O.

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Betrokkene was niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien een geldig visum of van een verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd op 20.06.2026 aangehouden uit hoofde van opzettelijke slagen aan partner, feit waarvoor hij later mogelijk wordt veroordeeld.

Uit de lectuur van het gerechtelijk dossier blijkt dat op 19 juni 2026 omstreeks 20u54 de politie van de PZ Zuid wordt opgeroepen voor een incident in een eetgelegenheid in Sint-Gillis, waar een man — later geïdentificeerd als T. O. — weigert te betalen en zich uitdagend gedraagt. Wanneer de politie hem aanspreekt, vlucht hij tweemaal weg. Hij wordt uiteindelijk onderschept in de Savoiestraat, waar hij zich verzet, fraaie beledigingen uit en tijdens de vrijheidsberoving opnieuw agressief reageert. In het dienstvoertuig geeft hij een kopstoot richting een inspecteur en spuwt hij in hun richting.

Later die avond, om 22.26 uur, wordt een tweede patrouille gestuurd naar Romestraat 30 voor intrafamiliaal geweld. Het slachtoffer, E.A. L., verklaart dat haar echtgenoot T. O. haar die dag agressief heeft behandeld.

Ze vertelt dat hij regelmatig agressief gedrag vertoont, schreeuwt en soms voorwerpen stukmaakt. Volgens haar begon hij haar bij de haren te grijpen en zette hij zijn voorhoofd tegen het hare. De feiten gebeurden in aanwezigheid van haar twee minderjarige kinderen, die niet van in verdenking gestelde zijn. Ze verklaart dat ze flauwviel en dat haar dochter haar moest helpen weer bij

bewustzijn te komen. Het slachtoffer is emotioneel zwaar aangeslagen, huilt voortdurend en zegt bang te zijn voor de verdachte en de gevolgen van haar klacht. Ze is sociaal geïsoleerd, heeft geen contact met haar familie en wil haar zieke moeder niet belasten. Ze weigert medische hulp omdat ze geen zichtbare letsels heeft en haar kinderen slapen. Een buurtonderzoek leert dat buuren al maanden verbale ruzies horen, maar geen geluiden van slagen; op de dag zelf hoorden ze niets. Tijdens zijn verhoor verklaart T. O. dat het huwelijk goed verloopt en dat er slechts "stress van het werk" is. Hij ontkent geweld en zegt dat hij zijn vrouw enkel "bij de nek heeft vastgenomen, maar niet hard", nadat zij bleef praten terwijl hij moe was. Hij beweert dat zij flauwviel door een ziekte (astma) en dat hij haar probeerde te helpen. Hij ontkent dat de kinderen aanwezig waren tijdens het incident. Bij de onderzoeksrechter ontkent hij de feiten. Hij wou enkel knuffelen met zijn vrouw en haar kalmeren.

Intra-familiaal geweld wordt beschouwd als een zware schending van de openbare orde omdat het veel verder gaat dan een louter privé- of familieconflict. Het raakt aan fundamentele rechten en waarden die de samenleving als essentieel beschouwt, zoals het recht op veiligheid, lichamelijke en psychische integriteit, menselijke waardigheid en bescherming tegen geweld.

Wanneer deze rechten worden geschonden binnen de familiale sfeer, heeft dit niet alleen gevolgen voor de directe slachtoffers, maar ook voor de bredere samenleving. Een belangrijk kenmerk van intra-familiaal

geweld is dat het zich vaak afspeelt binnen een relatie van vertrouwen, afhankelijkheid of gezag. Slachtoffers bevinden zich geregeld in een kwetsbare positie tegenover de dader, waardoor het moeilijk kan zijn om het geweld te melden of eraan te ontsnappen. De impact van dit geweld is vaak diepgaand en langdurig, zowel op fysiek als op psychisch vlak. Bovendien worden kinderen die getuige zijn van geweld binnen het gezin eveneens ernstig getroffen, zelfs wanneer zij niet rechtstreeks het slachtoffer zijn. De gevolgen van intra-familiaal geweld reiken verder dan de muren van het gezin. Het kan leiden tot gezondheidsproblemen, psychische klachten, sociale uitsluiting, school- en werkuitval en een verhoogde druk op hulpverlenings- en justitiediensten. Om die reden wordt het beschouwd als een maatschappelijk probleem dat de openbare orde aantast. De openbare orde heeft immers niet alleen betrekking op de rust en veiligheid in de publieke ruimte, maar ook op de bescherming van fundamentele normen en waarden die noodzakelijk zijn voor een goed functionerende samenleving. Daarom kent de wetgever aan intra-familiaal geweld een bijzondere ernst toe en zijn er specifieke maatregelen ontwikkeld om slachtoffers te beschermen en daders te vervolgen. Het feit dat het geweld plaatsvindt binnen de familiale kring doet geen afbreuk aan de ernst ervan. Integendeel, omdat de woning en het gezin in principe een plaats van veiligheid en bescherming behoren te zijn, wordt geweld binnen die context als bijzonder ernstig beschouwd en als een zware schending van de openbare orde aangemerkt.

□ 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Betrokkene heeft twee keer gepoogd recht op verblijf te verwerven via gezinshereniging met twee verschillende partners. Op 24.04.2025 werd hem het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissing kon hem niet worden betekend omdat hij de gemeente Menen had verlaten. Op 06.10.2025 huwt hij met E.A. L.

Desondanks wordt hem op 05.06.2026 andermaal het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd, zonder bevel om het grondgebied te verlaten ditmaal. Dezelfde dag wordt hij afgevoerd uit de vreemdelingenregisters van Sint-Gillis door verlies van verblijfsrecht.

Op 08.07.2026 werd T. O. gehoord door een terugkeerbegeleider van Dienst Vreemdelingenzaken. Het onderhoud ging door in het Arabisch, zijn moedertaal. Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het feit dat hij geïdentificeerd is en dat een terugkeer naar zijn land van herkomst zich opdringt. Betrokkene reageerde misnoegd en verklaarde geen intentie te hebben om vrijwillig het land te verlaten. Hij wil in België bij zijn vrouw en kinderen blijven. Dit argument behoort echter niet tot het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Betrokkene beantwoordde de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht, maar weigerde het document te tekenen. T. O. is sinds 2023 in België, komend uit Marokko via Spanje, om te werken, wat hij heeft gedaan, onder meer als interim in een beenhouwerij. Hij is gehuwd met de Belgische E.A. L. en verklaart twee minderjarige kinderen te hebben. Deze kinderen dragen niet de naam van betrokkene. Het oudste kind, I. (°29.07.2021), is de zoon van zijn echtgenote. Het jongste kind, P. (twee maanden oud), is de zoon van zijn eerste, Spaanse partner E. G.I.C. die intussen haar recht op verblijf in België verloren is. Wat zijn echtgenote betreft, dienen we vast te stellen dat er geen hinderpalen zijn om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België, zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene. Wat de kinderen betreft, kunnen we ook stellen dat beide moeders en hun kinderen ook hun gezinsleven zo zouden kunnen inrichten dat de moeders en de twee kinderen in België blijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Door middel van intensieve contacten, eventueel via moderne communicatiemiddelen en occasionele bezoeken van de kinderen en hun moeders aan betrokkene kan betrokkene ook zijn vaderschap opnemen.

Ook kan hij hen financieel ondersteunen vanuit zijn land van herkomst. Dat de uitoefening van zijn familieleven met zijn kinderen moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen misdadig en gewelddadig gedrag. Zijn broer M. zou eveneens, illegaal weliswaar, in België verblijven, in Antwerpen. Verder verklaart T. O. in goede gezondheid te verkeren. Een schending van de artikelen 3 & 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden is dus niet aannemelijk. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft twee keer gepoogd recht op verblijf te verwerven via gezinshereniging met twee verschillende partners. Op 24.04.2025 werd hem het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissing kon hem niet worden betekend omdat hij de gemeente Menen had verlaten. Op 06.10.2025 huwt hij met E.A. L. Desondanks wordt hem op 05.06.2026 andermaal het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd, zonder bevel om het grondgebied te verlaten ditmaal. Dezelfde dag wordt hij afgevoerd uit de vreemdelingenregisters van Sint-Gillis door verlies van verblijfsrecht.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

Betrokkene werd op 20.06.2026 aangehouden uit hoofde van opzettelijke slagen aan partner, feit waarvoor hij later mogelijk wordt veroordeeld.

Uit de lectuur van het gerechtelijk dossier blijkt dat op 19 juni 2026 omstreeks 20u54 de politie van de PZ Zuid wordt opgeroepen voor een incident in een eetgelegenheid in Sint-Gillis, waar een man — later geïdentificeerd als T. O. — weigert te betalen en zich uitdagend gedraagt. Wanneer de politie hem aanspreekt, vlucht hij tweemaal weg. Hij wordt uiteindelijk onderschept in de Savoiestraat, waar hij zich verzet, fraaie beledigingen uit en tijdens de vrijheidsberoving opnieuw agressief reageert. In het dienstvoertuig geeft hij een kopstoot richting een inspecteur en spuwst hij in hun richting.

Later die avond, om 22.26 uur, wordt een tweede patrouille gestuurd naar Romestraat 30 voor intrafamiliaal geweld. Het slachtoffer, E.A. L., verklaart dat haar echtgenoot T. O. haar die dag agressief heeft behandeld. Ze vertelt dat hij regelmatig agressief gedrag vertoont, schreeuwt en soms voorwerpen stukmaakt. Volgens haar begon hij haar bij de haren te grijpen en zette hij zijn voorhoofd tegen het hare. De feiten gebeurden in aanwezigheid van haar twee minderjarige kinderen, die niet van inverdenking gestelde zijn. Ze verklaart dat ze flauwviel en dat haar dochter haar moest helpen weer bij bewustzijn te komen. Het slachtoffer is emotioneel zwaar aangeslagen, huilt voortdurend en zegt bang te zijn voor de verdachte en de gevolgen van haar klacht. Ze is sociaal geïsoleerd, heeft geen contact met haar familie en wil haar zieke moeder niet belasten. Ze weigert medische hulp omdat ze geen zichtbare letsels heeft en haar kinderen slapen. Een buurtonderzoek leert dat buren al maanden verbale ruzies horen, maar geen geluiden van slagen; op de dag zelf hoorden ze niets. Tijdens zijn verhoor verklaart T. O. dat het huwelijk goed verloopt en dat er slechts "stress van het werk" is. Hij ontkent geweld en zegt dat hij zijn vrouw enkel "bij de nek heeft vastgenomen, maar niet hard", nadat zij bleef praten terwijl hij moe was. Hij beweert dat zij flauwviel door een ziekte (astma) en dat hij haar probeerde te helpen. Hij ontkent dat de kinderen aanwezig waren tijdens het incident. Bij de onderzoeksrechter ontkent hij de feiten. Hij wou enkel knuffelen met zijn vrouw en haar kalmeren.

Intra-familiaal geweld wordt beschouwd als een zware schending van de openbare orde omdat het veel verder gaat dan een louter privé- of familieconflict. Het raakt aan fundamentele rechten en waarden die de samenleving als essentieel beschouwt, zoals het recht op veiligheid, lichamelijke en psychische integriteit, menselijke waardigheid en bescherming tegen geweld.

Wanneer deze rechten worden geschonden binnen de familiale sfeer, heeft dit niet alleen gevolgen voor de directe slachtoffers, maar ook voor de bredere samenleving. Een belangrijk kenmerk van intra-familiaal geweld is dat het zich vaak afspeelt binnen een relatie van vertrouwen, afhankelijkheid of gezag. Slachtoffers bevinden zich geregeld in een kwetsbare positie tegenover de dader, waardoor het moeilijk kan zijn om het geweld te melden of eraan te ontsnappen. De impact van dit geweld is vaak diepgaand en langdurig, zowel op fysiek als op psychisch vlak. Bovendien worden kinderen die getuige zijn van geweld binnen het gezin eveneens ernstig getroffen, zelfs wanneer zij niet rechtstreeks het slachtoffer zijn. De gevolgen van intra-familiaal geweld reiken verder dan de muren van het gezin. Het kan leiden tot gezondheidsproblemen, psychische klachten, sociale uitsluiting, school- en werkuitval en een verhoogde druk op hulpverlenings- en justitiediensten. Om die reden wordt het beschouwd als een maatschappelijk probleem dat de openbare orde aantast. De openbare orde heeft immers niet alleen betrekking op de rust en veiligheid in de publieke ruimte, maar ook op de bescherming van fundamentele normen en waarden die noodzakelijk zijn voor een goed functionerende samenleving. Daarom kent de wetgever aan intra-familiaal geweld een bijzondere ernst toe en zijn er specifieke maatregelen ontwikkeld om slachtoffers te beschermen en daders te vervolgen. Het feit dat het geweld plaatsvindt binnen de familiale kring doet geen afbreuk aan de ernst ervan. Integendeel, omdat de woning en het gezin in principe een plaats van veiligheid en bescherming behoren te zijn, wordt geweld binnen die context als bijzonder ernstig beschouwd en als een zware schending van de openbare orde aangemerkt.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde te kunnen schaden, zie motivatie artikel 7, alinea 1, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Artikel 3 EVRM

Op 08.07.2026 werd T. O. gehoord door een terugkeerbegeleider van Dienst Vreemdelingenzaken. Het onderhoud ging door in het Arabisch, zijn moedertaal. Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het feit dat hij geïdentificeerd is en dat een terugkeer naar zijn land van herkomst zich opdringt. Betrokkene reageerde misnoegd en verklaarde geen intentie te hebben om vrijwillig het land te verlaten. Hij wil in België bij zijn vrouw en kinderen blijven. Dit argument behoort echter niet tot het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Verder verklaart T. O. in goede gezondheid te verkeren. Een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden is dus niet aannemelijk.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft twee keer gepoogd recht op verblijf te verwerven via gezinshereniging met twee verschillende partners. Op 24.04.2025 werd hem het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissing kon hem niet worden betekend omdat hij de gemeente Menen had verlaten. Op 06.10.2025 huwt hij met E.A. L. Desondanks wordt hem op 05.06.2026 andermaal het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd, zonder bevel om het grondgebied te verlaten ditmaal. Dezelfde dag wordt hij afgevoerd uit de vreemdelingenregisters van Sint-Gillis door verlies van verblijfsrecht.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast.

In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde :

Betrokkene werd op 20.06.2026 aangehouden uit hoofde van opzettelijke slagen aan partner, feit waarvoor hij later mogelijk wordt veroordeeld.

Uit de lectuur van het gerechtelijk dossier blijkt dat op 19 juni 2026 omstreeks 20u54 de politie van de PZ Zuid wordt opgeroepen voor een incident in een eetgelegenheid in Sint-Gillis, waar een man — later geïdentificeerd als T. O. — weigert te betalen en zich uitdagend gedraagt. Wanneer de politie hem aanspreekt, vlucht hij tweemaal weg. Hij wordt uiteindelijk onderschept in de Savoiestraat, waar hij zich verzet, fraaie beledigingen uit en tijdens de vrijheidsberoving opnieuw agressief reageert. In het dienstvoertuig geeft hij een kopstoot richting een inspecteur en spuwt hij in hun richting.

Later die avond, om 22.26 uur, wordt een tweede patrouille gestuurd naar Romestraat 30 voor intrafamiliaal geweld. Het slachtoffer, E.A. L., verklaart dat haar echtgenoot T.O. haar die dag agressief heeft behandeld. Ze vertelt dat hij regelmatig agressief gedrag vertoont, schreeuwt en soms voorwerpen stukmaakt. Volgens haar begon hij haar bij de haren te grijpen en zette hij zijn voorhoofd tegen het hare. De feiten gebeurden in aanwezigheid van haar twee minderjarige kinderen, die niet van in verdenking gestelde zijn. Ze verklaart dat ze flauwviel en dat haar dochter haar moest helpen weer bij

bewustzijn te komen. Het slachtoffer is emotioneel zwaar aangeslagen, huilt voortdurend en zegt bang te zijn voor de verdachte en de gevolgen van haar klacht. Ze is sociaal geïsoleerd, heeft geen contact met haar

familie en wil haar zieke moeder niet belasten. Ze weigert medische hulp omdat ze geen zichtbare letsels heeft en haar kinderen slapen. Een buurtonderzoek leert dat buuren al maanden verbale ruzies horen, maar geen geluiden van slagen; op de dag zelf hoorden ze niets. Tijdens zijn verhoor verklaart T.O. dat het huwelijk goed verloopt en dat er slechts "stress van het werk" is. Hij ontkent geweld en zegt dat hij zijn vrouw enkel "bij de nek heeft vastgenomen, maar niet hard", nadat zij bleef praten terwijl hij moe was. Hij beweert dat zij flauwviel door een ziekte (astma) en dat hij haar probeerde te helpen. Hij ontkent dat de kinderen aanwezig waren tijdens het incident. Bij de onderzoeksrechter ontkent hij de feiten. Hij wou enkel knuffelen met zijn vrouw en haar kalmeren.

Intra-familiaal geweld wordt beschouwd als een zware schending van de openbare orde omdat het veel verder gaat dan een louter privé- of familieconflict. Het raakt aan fundamentele rechten en waarden die de samenleving als essentieel beschouwt, zoals het recht op veiligheid, lichamelijke en psychische integriteit, menselijke waardigheid en bescherming tegen geweld.

Wanneer deze rechten worden geschonden binnen de familiale sfeer, heeft dit niet alleen gevolgen voor de directe slachtoffers, maar ook voor de bredere samenleving. Een belangrijk kenmerk van intra-familiaal geweld is dat het zich vaak afspeelt binnen een relatie van vertrouwen, afhankelijkheid of gezag. Slachtoffers bevinden zich geregeld in een kwetsbare positie tegenover de dader, waardoor het moeilijk kan zijn om het geweld te melden of eraan te ontsnappen. De impact van dit geweld is vaak diepgaand en langdurig, zowel op fysiek als op psychisch vlak. Bovendien worden kinderen die getuige zijn van geweld binnen het gezin eveneens ernstig getroffen, zelfs wanneer zij niet rechtstreeks het slachtoffer zijn. De gevolgen van intra-familiaal geweld reiken verder dan de muren van het gezin. Het kan leiden tot gezondheidsproblemen, psychische klachten, sociale uitsluiting, school- en werkuitval en een verhoogde druk op hulpverlenings- en justitiediensten. Om die reden wordt het beschouwd als een maatschappelijk probleem dat de openbare orde aantast. De openbare orde heeft immers niet alleen betrekking op de rust en veiligheid in de publieke ruimte, maar ook op de bescherming van fundamentele normen en waarden die noodzakelijk zijn voor een goed functionerende samenleving. Daarom kent de wetgever aan intra-familiaal geweld een bijzondere ernst toe en zijn er specifieke maatregelen ontwikkeld om slachtoffers te beschermen en daders te vervolgen. Het feit dat het geweld plaatsvindt binnen de familiale kring doet geen afbreuk aan de ernst ervan. Integendeel, omdat de woning en het gezin in principe een plaats van veiligheid en bescherming behoren te zijn, wordt geweld binnen die context als bijzonder ernstig beschouwd en als een zware schending van de openbare orde aangemerkt.

CONCLUSIE:

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet hij worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn/haar arrestatie, is het noodzakelijk hem/haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn/haar nationale overheden/de overname te vragen aan (land). Mocht de overname door (land) niet mogelijk zijn, wordt betrokkene weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn/haar nationale overheden."

1.7 Op 3 augustus 2026 legt verzoekende partij ter griffie een verzoekschrift neer houdende een vordering tot schorsing en nietigverklaring.

2. Betreffende de urgente procedure

2.1. Artikel 2.31, §5, van de RvV-wet bepaalt dat de uitvoering van een verwijderingsbesluit automatisch wordt geschorst tijdens de termijn voor het indienen van het beroep en tijdens het onderzoek van het tijdig ingediende beroep. In de mate het verzoekschrift in de hoofding vermeldt dat het een vordering tot schorsing omvat, merkt de Raad op dat een dergelijke procedure niet is voorzien in de op heden geldende RvV-wet.

2.2. In haar verzoekschrift geeft verzoekende partij aan dat haar vordering gegrondvest is op de bepalingen van artikel 39/2 en 39/82 van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er op dat deze bepalingen echter intussen opgeheven werden en dat deze aspecten minstens sedert 19 juni 2026 niet meer van toepassing zijn en intussen vervangen werden door de bepalingen van de RvV-wet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoekende partij voert een enig middel aan ten opzichte van het aangevochten bevel dat zij als volgt motiveert;

“Enig middel op grond van de schending van artikelen 7 en volgende van de wet van 15 december 1980, van de klaarblijkelijke beoordelingsfout en de schending van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de onvoldoende motivering en dus van de afwezigheid van wettelijk aannemelijke gronden zowel als op grond van de schending van het algemeen principe van een goed beleid en van het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak en van artikel 8 van Het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens;

Door het feit dat:

Gezien de Directie-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken op 17/07/2026 tegen mijn verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (Bijlage 13 secties) nam en die aan de verzoeker op 23/07/2026 betekende;

Dat de tegenpartij zodoende haar willekeurige macht toepaste;

Terwijl:

1. Overwegende dat mijn verzoeker beweert dat de tegenpartij zodoende haar verplichting tot motivering verzuimde, die door elke administratieve overheid bij het nemen van een beslissing gerespecteerd dient te worden;

Dat de genomen beslissing inderdaad op een helemaal stereotiepe manier gemotiveerd wordt en geen rekening houdt met de omstandigheden van deze zaak;

Dat eraan herinnerd dient te worden dat de verplichting tot motivering voor de tegenpartij die oplegt de situaties te individualiseren en de overwegingen in rechte en in feite uit te leggen, waarop de beslissing gegrond wordt;

Dat het zo duidelijk is dat de tegenpartij haar beslissing diende te motiveren, als men van alle elementen van de zaak rekening houdt;

Dat men in casu beschouwen mag dat de tegenpartij artikelen 1 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zowel als artikel 62 van de wet van 15 december 1980 geschonden heeft;

Dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 inderdaad herhaalt dat de administratieve beslissingen op een voldoende manier gemotiveerd dienen te worden;

Overwegende dat de bestreden beslissing absoluut geen rekening houdt met de correcte situatie van mijn verzoekers;

Dat bij een vonnis van de 21de kamer van de Tribunal de Première Instance du Hainaut, division de Mons, section famille d.d. 08/06/2020, is de statuut van staatloosheid aan de

verzoeker erkennen (Stuuk 2); Dat het is dus onmogelijk om de bestreden beslissing te uitvoeren;

Dat het dus nodig is om het bestreden besluit te schorten, zo niet nietig te verklaren;

2. Overwegende dat men rekening dient te houden met de goede integratie van de verzoeker op het grondgebied van België;

Dat de verzoeker zich volkomen geïntegreerd heeft en veel mensen in het Belgisch socio- cultureel milieu heeft leren kennen;

Dat, als het waar is dat de duur van een verblijf of de integratie in een samenteving in zichzelf geen uitzonderlijke omstandigheid betreft die het indienen van een aanvraag tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden op het Belgisch grondgebied rechtvaardigt, het toch niet minder waar is dat de integratie al beschouwd werd als een element dat de terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt;

Dat een vreemdeling die zo geen, familie noch vrienden in zijn land van herkomst heeft, die op het ogenblik van het inleiden van de aanvraag geen nauwe verbanden met dat land heeft, en die in België door verenigingen particulieren gesteund wordt, die actief in de samenleving deelneemt, quod in casu, op deze manier een graad van integratie in België kan bewijzen die hoger is dan zijn graad van integratie in zijn land van herkomst;

Dat de Raad van State al geoordeeld heeft dat:

“De uitvoering van de bestreden akte hem een zwaar en moeilijk te herstellen nadeel zou kunnen veroorzaken; dat die ook tot gevolg zou hebben alle inspanningen tot integratie van de verzoeker die meer dan 8 jaar in België verbleven heeft, te vernietigen” (CE(RS) 25/05/1998, arrest n r. 73.830; CE (RS) 26/02/1998, arrest nr. 72.112)(vrij vertaald);

3. Mijn verzoeker ook de toepassing van artikel 8 van Het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens meent op te roepen.

Mijn verzoeker inderdaad is gehuwd met E. A. L. (NN (...)) die van België nationaliteit is;

Het dient opgemerkt te worden dat artikel 8 van het Verdrag de familie instelling in zichzelf niet beschermt maar dat het recht voor elke individu beschermt om een familieleven te leiden en familiale verhoudingen te onderhouden in het respect van de fundamentele waarden die kern van de rechten van de mens vormen: vrijheid, gelijkheid en broederschap (La Mise en Oeuvre interne de la Convention Européenne des Droits de l'Homme, Bruylant, Brussel 1994, p. 2).

De openbare overheid zich passief dienen te onthouden de erkende vrijheid voor de individuen om een familieleven te leiden te schaden, maar dat die overheid ook soms op een actieve manier moet handelen om de mogelijkheid effectief te maken voor die individuen een familieleven te leiden. (La Mise en Oeuvre interne de la Convention Européenne des Droits de l'Homme, Bruylant, Brussel 1994, p. 2 ; en JVANDELANOTTE, Y HAZECK, Handboek EVRM, 2004 Intersentia p. 140)

Het ook duidelijk is dat Voornoemd verdrag in het recht tot het respect van het privé leven het recht omvat om met andere mensen verhoudingen op het emotioneel gebied te mogen onderhouden om zijn eigen persoonlijkheid te kunnen ontwikkelen. (J. VELU, Convention Européenne des Droits de l'Homme, R.P.D.B. Complément, T.VII, Brussel, Bruylant, 1990, P. 536, n° 652 ; F. SUDRE, Droit International et européen des Droits de Homme, Presse universitaire de France, Paris, 1999, p. 258.)

Dat "de verwijdering van een vreemdeling van aard is om de sociale verhoudingen te breken, die hij in het land van verblijf geschapen heeft" (J. VELU, Convention Européenne des Droits de l'Homme, R.P.D.B. Complément, TVII, Brussel, Bruylant, 1990, P. 538, n° 653).

Dit recht op de bescherming van het familieleven door alle onderdanen in rechte die een familie in de feiten vormen opgeroepen kan worden.

Het effectief ervaren van een familieleven een voldoende voorwaarde is om van een familieleven te mogen spreken in de zin van artikel 8 van voornoemd Verdrag, daar die verhoudingen niet noodzakelijk uit een huwelijk moeten bestaan, maar ook hun oorsprong in andere vormen van familiebanden, zoals in casu kunnen vinden.

In deze zin het arrest X, Y en Z van United Kingdom (1997) van Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bepaalt dat de notie van "familieleven" zoals die door artikel 8 voorzien wordt niet tot de families beperkt blijft die op het huwelijk gegrond worden, maar ook de familiesomvat, die uit verhoudingen in feite bestaan.

Het waar is dat dit artikel in zijn tweede paragraaf meldt dat er sommige uitzonderingen bestaan wat het respect van de eerste alinea betreft, daar iedere inmenging van de Staat niet ipso facto het Verdrag voor de bescherming van de Rechten van de Mens schendt.

Als een inmenging toch vastgesteld wordt, die met drie voorwaarden geconfronteerd dient te worden, die in deze paragraaf voorzien worden: 1. Die inmenging moet door de wet voorzien zijn (test van wettelijkheid), 2. Die moet noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (test van noodzakelijkheid) en 3. Die moet een wettig doel nastreven (test van wettigheid).

Een gerechtelijk toegestane afwijking altijd mogelijk is voor zover er een afweging gebeurt van de rechten en belangen, terwijl de rechten die in artikel 8 vermeld worden zwaar moeten wegen want die staan op een zeer hoge plaats in de hiërarchie van de normen, en dat de nationale bevoegdheden om die redenen op een zeer restrictieve manier geïnterpreteerd dienen te worden om van de door het Verdrag beschermde rechten af te wijken 5J? VAN DELANOTTE en Y HAECK, Handboek EVRM, op cit. 711-712) (vrij van het Frans vertaald).

Zelfs als een door de wet voorziene inmenging bestaat en als die met de in artikel 8 vermelde doeleinden overeenkomt, die toch in een democratische samenleving noodzakelijk moet zijn en niet wat absoluut noodzakelijk is moet overschrijden.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, om na te zien of een schending in een democratische samenleving noodzakelijk is, verschillende principes bepaald heeft, om deze noodzakelijkheid op een objectieve manier te onderzoeken (het principe van onweerstaanbaar maatschappelijk noodzakelijkheid, het principe van beperkende interpretatie en het principe van evenredigheid).

Er krachtens dit principe van evenredigheid geschat dient te worden of er een evenredig verband bestaat tussen de schending van het recht enerzijds en het wettig nagestreefd doel anderzijds. Het gezag dus moet bewijzen dat het ervoor gezorgd heeft een goed even wicht te bewaren tussen het nagestreefd doel en de ernst van de schending van het recht van de verzoeker op zijn privé leven en zijn familieleven.

Het al gevonnist werd dat een maatregel van verwijdering van het grondgebied die een volkomen breuk zou betekenen tussen hem en zijn vrouw en zijn twee kinderen een onevenredige maatregel zou vertegenwoordigen met het wettig nagestreefd doel. (Zaak Johnston v. Ireland (1986)).

Het Hof voor de Rechten van de Mens recent een nieuw criterium ingevoerd heeft, hetzij het criterium van subsidiariteit, dat bepaalt dat het gezag alles moet doen om de schendingen van de rechten van de burgers te verminderen, door de oplossingen te vergelijken en later zijn doeleinden door de voor de rechten van de mens minder zware middel na te streven; (HATTON vs. UNITED KINGDOM, arrest d.d. 2 oktober 2001: PECK vs. UNITED KINGDOM, arrest d.d. 28 januari 2003).

Het gezag dus in overeenstemming met het principe van subsidiariteit moet nagaan of er geen alternatieve oplossing bestaat om een schending van het recht op een familieleven te vermijden. Deze alternatieve oplossing in casu duidelijk is, daar het bestaat erin de verzoeker op het grondgebied van België te laten verblijven.

Mijn verzoeker roept bijgevolg buitengewone omstandigheden in, die het indienen van de huidige aanvraag tot verblijfsmachtiging vanaf het grondgebied van België rechtvaardigen.”

3.2 Verzoekende partij voert de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en voert in dat kader meer specifiek de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

3.3 Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voorziet overigens slechts in de definiëring van begrippen, zodat de Raad niet inziet op welke wijze deze bepaling zou kunnen worden geschonden door de bestreden beslissing.

3.4 Vermits de kritiek van verzoekende partij op de bestreden beslissing inhoudelijk van aard is, kan de Raad er niet omheen te stellen dat verzoekende partij in realiteit de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

Deze materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.5 Het door verzoekende partij aangevoerde gebrek aan voldoende motivering of de afwezigheid van wettelijk aannemelijke gronden en de verplichting voor de overheid om te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak kan telkens beschouwd worden als een verschillende variant van het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.6 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct

werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.7 De bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), is geschraagd op artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 13° van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf;

(...).”

Verzoekende partij wordt in de eerste plaats bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, omdat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort of van een verblijfstitel. Verzoekende partij betwist deze vaststelling en het daaruit volgende motief ook helemaal niet. Blijkens de gegevens die vervat liggen in het administratief dossier lijkt dit ook onmogelijk.

Nu één van de situaties vermeld in artikel 7 van de Vreemdelingenwet volstaat om een bevel om het grondgebied te verlaten te onderbouwen, acht de Raad het niet langer nodig nog in te gaan op de kritiek die verzoekende partij naar voor brengt op het motief dat haar eveneens bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° en 13° van de Vreemdelingenwet, met name omdat zij door haar persoonlijk gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden en zij het voorwerp uitmaakt van een beslissing die een einde maakt aan haar verblijf. De eventuele gegrondheid van deze kritiek kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van het bestreden bevel, waardoor een voldoende belang bij deze kritiek niet voorhanden is.

3.8 Verzoekende partij wordt in dezelfde beslissing evenmin een termijn gegeven voor vrijwillig vertrek met toepassing van minstens artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. De relevante bepalingen van dit wetsartikel luiden als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

[...]

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

[...]

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Verzoekende partij wordt, onder meer, geen termijn voor vrijwillig vertrek gegeven, omdat er een risico bestaat op onderduiken. Verzoekende partij voert ook op dit vlak geen argumentering aan en opnieuw blijkens de vaststellingen zoals vervat in het administratief dossier zijn de vaststellingen van verwerende partij op dit vlak correct en kon dan ook terecht besloten worden tot het niet-toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek.

3.9 Nu de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan reeds afdoende wordt gesteund door het vastgestelde risico op onderduiken, dient te worden vastgesteld dat het tweede motief ter zake dat er in haar hoofde een gevaar voor de openbare orde bestaat een bijkomend en niet determinerend motief is en dat de eventuele gegrondheid van de kritiek tegen dit louter bijkomende motief geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

3.10 Verzoekende partij is van mening dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) zou schenden. Zij wijst daarvoor op de relatie met haar echtgenote en twee kinderen.

Ten overvloede merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven omvat en luidt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Verzoekende partij heeft immers nog niet genoten van een verblijfsrecht in België. Zij heeft hiervoor verschillende pogingen ondernomen met verschillende referentiepersonen, maar werd nooit toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden. Hierbij oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat voor gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kuric en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Verder herhaalt de Raad dat verzoekende partij niet eerder tot een recht op verblijf werd toegelaten of gemachtigd tot een dergelijk verblijf en dat zij diende te weten dat in geval van het niet voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor de toekenning van het gevraagde verblijfsrecht, het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, oordeelt het EHRM dat er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Uit het betoog van verzoekende partij blijkt niet dat de bestreden beslissing haar verhindert om het gezinsleven op een andere wijze uit te oefenen, zodat dit zou leiden tot een positieve verplichting.

Los van het feit dat verzoekende partij wel gehuwd is, maar blijkbaar niet van mening is dat een huwelijkse relatie toch ergens gebaseerd is op een minimum van wederzijds respect getuige hiervan de feiten van

intrafamiliaal geweld waar verzoekende partij voor aangehouden werd, volstaat dit niet om automatisch toegelaten te worden tot een verblijfsrecht. Zelfs in dat geval dient verzoekende partij een aanvraag tot gezinshereniging te doen waarbij de Raad opmerkt dat de laatste aanvraag in deze zin met haar huidige echtgenote reeds afgewezen werd. Voor wat de kinderen betreft waar verzoekende partij naar verwijst, wijst de Raad erop dat deze kinderen niet de kinderen van verzoekende partij zijn en dat er nergens uit blijkt dat verzoekende partij op ook maar enige wijze op bijzondere wijze zou bijdragen aan de opvoeding en vorming van deze kinderen derwijze dat niet kan ingezien worden op welke grond dit aspect tot een andere beoordeling zou nopen.

3.11 Verzoekende partij gaat verder nog in op haar beweerde goede integratie en lijkt hiermee te doelen op de bescherming van haar privéleven waar zij beperkt ook naar verwijst. Het begrip 'privéleven' wordt niet gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dus een feitenkwestie. Verzoekende partij dient in de eerste plaats concreet aannemelijk te maken dat haar beweerde privéleven daadwerkelijk onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. In het kader van de huidige procedure brengt verzoekende partij geen stukken voor die dit bewijzen. Met haar vaag betoog toont verzoekende partij niet aan dat het door haar opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd. Bovendien blijkt uit de handel en wandel van verzoekende partij waarbij zij verschillende keren in aanraking kwam met de ordehandhavers en over het algemeen bijster weinig respect lijkt te hebben voor de hier te lande geldende normen en waarden hoegenaamd geen enkele vorm van verregaande integratie en dit in weerwil van wat verzoekende partij zelf beweert in haar verzoekschrift. Een beweerdelijk lang verblijf in een land heeft in ieder geval niet automatisch tot gevolg dat er sprake is van een opgebouwd sociaal leven of privéleven.

3.12 Verzoekende partij voert in haar verzoekschrift nog aan dat zij als staatloze erkend zou zijn. Dit blijkt echter niet uit het administratief dossier en hiervan is hoegenaamd geen sprake.

3.13 Een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op zes augustus tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. HERBOTS, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

S. HERBOTS

A. DE WILDE